

Credința întărește conștiința

Credința întărește conștiința

"Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate" (1 Ioan 1.9)

Când ne-a creat, Dumnezeu a vrut să aibă creaturile Sale pentru Sine, dar de când a intrat păcatul, în natura omenească există unele lucruri de care se servește Satan ca să ne abată de la Dumnezeu sau să ne tulbure.

Avem, de exemplu, o facultate: CONȘTIINȚA, fără de care n-ar fi fost posibil să avem vreo relație cu Dumnezeu. Fie că suntem credincioși sau nu, ea ne judecă privitor la bine sau rău, ne acuză sau ne aprobă.

Satan tulbură conștiința noastră ca să ne înspăimânte, în timp ce Hristos o atinge pentru a ne aduce la cunoașterea privilegiilor eterne pe care ni le-a obținut. Sentimentul că dreptatea este necesară ca să plăcem lui Dumnezeu este un lucru natural al omului. Satan acționează asupra acestui sentiment și ne împinge la fapte bune pentru a ne îndreptăți înaintea lui Dumnezeu; el ne abate astfel de la simpla credință, singura prin care putem fi îndreptățiți.

Orice om are o oarecare idee înăscută de evlavie. În păgânism, Satan deturneză aceasta în favoarea lui, luând locul lui Dumnezeu, astfel că evlavia naturală a omului îngenunchează înaintea demonilor. Mulți oameni se cred evlavioși pentru că au un viu sentiment al frumuseților din creație. Satan se servește atunci de un sentiment drept ca să abată evlavia de la singurul ei obiect. El va merge chiar până acolo că va face dintr-un credincios un om mistic, adică un om a cărui evlavie are ca obiect ceea ce I se cuvine lui Dumnezeu, în loc să privească la ceea ce este Dumnezeu pentru el.

Astfel, Satan se servește de toate aceste lucruri drepte și bune în ele însele, ca să ne seducă. Să nu uităm că el amestecă întotdeauna puțin adevăr la minciunile lui; să evităm astfel să considerăm bune anumite lucruri care ne sunt prezentate în felul acesta pe motiv că ele conțin adevăr. Vrajmașul merge până acolo că se servește de comuniunea noastră cu Dumnezeu ca să ne tulbure și să ne pună în încercătură. Aceasta li se întâmplă multor credincioși când citesc prima epistolă a lui Ioan.

Apropiindu-ne de Dumnezeu, credința întărește conștiința și pune în lumină lucrurile prin care Satan caută să ne rățăsească. Ea ne arată, de exemplu, faptele bune ca fiind fructe ale dragostei și nu ca mijloace de îndreptățire. Numai îndreptându-ne privirea asupra Domnului Isus, făcându-L real și evident și - prin chiar acest fapt - distrugând tot falsul misticism, Dumnezeu ne face să intrăm în comuniune cu El.

Noi spunem „fals misticism”, pentru că această epistolă ne arată natura lui Dumnezeu în cel credincios, dar ea are grijă să corecteze ceea ce o asemenea expunere ar putea avea periculos pentru noi; de aceea ne prezintă dragostea lui Dumnezeu față de noi, manifestată în Persoana și în darul lui Hristos.

Principiile enunțate în această epistolă sunt într-un mod absolut, pentru că sunt considerate în ele însele și în adevărul lor înaintea lui Dumnezeu.

Așa vorbește Duhul în epistolele lui Ioan și chiar Domnul Isus vorbește în evanghelia aceluiași apostol.

Aceste principii abstracte - cum spuneam - sunt considerate în ele însele; nu sunt văzute nici în aplicația lor, nici în excepții de detaliu.

Nu poate fi înțeleasă prima epistolă a lui Ioan, dacă adevărurile pe care aceasta le învață nu se văd așa cum sunt ele înaintea lui Dumnezeu, nu cum sunt înaintea oamenilor.

Ceea ce ni se spune în versetele 1-4 din capitolul 1 arată că orice sfat al lui Dumnezeu s-a realizat pentru noi într-un mod palpabil.

Aceasta reduce deodată la nimic orice misticism.

În versetul 3 este indicat scopul epistolei și anume de a ne introduce în comuniune cu Tatăl și cu Fiul. Aceasta face puterea și bucuria vieții creștine.

Fără îndoială, vom face în fiecare zi noi descoperiri în această comuniune, dar suntem în ea. Noi nu vedem în fiecare zi în prietenul nostru un prieten nou, dar îi vom descoperi mereu trăsături noi, care ne-au scăpat.

La versetul 5 găsim un mesaj: Dumnezeu este lumină și: „Toate, fiind condamnate, sunt descoperite de lumină, pentru că ceea ce descoperă lotul este lumina” (Efeseni 5» 13).

Lumina scoate în evidență ce este rău; o singură rază de soare într-o cameră obscură este de ajuns pentru a descoperi praful de care este aerul plin.

Trăind viața lui Hristos avem lumină și putem înțelege ce este ea, lucru imposibil înainte de a avea lumina.

„Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat” (versetul 7).

Există trei feluri de a înfățișa problema păcatului:

1. păcatul în noi;

2. păcatele făcute înainte de întoarcerea noastră la Dumnezeu;

3. păcatele în care cădem când suntem copii ai lui Dumnezeu.

Deseori, aceste diferite moduri de a considera păcatul ne tulbură. Noi înțelegem cu ușurință iertarea păcatelor comise înainte de a fi credincioși; dar suntem mult mai exersați referitor la problema păcatului care este în noi, până acolo încât am învățat că Dumnezeu a condamnat (nu a iertat) păcatul (nu păcatele) în carne, la crucea lui Hristos (Romani 8.3).

Credinciosul este mai îngrijorat când descoperă păcatul în el după convertirea lui, decât a fost atunci când s-a convins de păcatele comise înainte de aceasta.

Dar se poate spune că Hristos a murit pentru el așa cum este.

Tot răul pe care Dumnezeu poate să-l descopere în noi a fost scos afară și nu mai cade sub judecata lui Dumnezeu, pentru că Hristos a murit pentru acesta.

Un al doilea motiv de tulburare pentru cel credincios sunt căderile.

Înainte de întoarcerea la Dumnezeu, Satan ne orbește, cufundându-ne în bucuria lumii. După aceasta, el caută să ne înfricoșeze, făcându-ne să ne pierdem încrederea în Dumnezeu - profitând în acest scop de păcatul care este în noi și de păcatele pe care se întâmplă să le comitem după ce am devenit credincioși.

Dar asupra acestui ultim punct, Cuvântul ne descoperă că în afara împăcării împlinite o dată pentru totdeauna, noi avem un Avocat alături de Tatăl. Spun: „afară de împăcarea...", pentru că, dacă păcatele noastre nu sunt acum ispășite, ele nu vor fi niciodată. Fără vărsare de sânge nu este iertare; și sângele nu poate fi vărsat acum a doua oară; dar dacă, fiind credincioși, ni se întâmplă să păcătuim, comuniunea noastră cu Tatăl este ruptă; trebuie să fie restabilită.

La aceasta răspunde slujba de Avocat (mijlocitor). Avocatul nostru este Isus Hristos Cel Drept. În Persoana Domnului Hristos, dreptatea nu este luată dinaintea lui Dumnezeu; și El este acolo pentru noi; Cel Drept este Avocatul nostru. Astfel, comuniunea poate fi restabilită.

Scriptura face diferența între păcatul ca fiind natura noastră păcătoasă, seva arborelui, și păcatele care sunt fructele acestuia. Hristos a răspuns la toate acestea și menține sau restabilește comuniunea.

Să-L binecuvântăm pe Dumnezeu pentru deplina certitudine pe care o avem despre totala noastră acceptare în Domnul Hristos.

(Extras din „Le Mess. Ev. ", 1887)

clickbible.org